

fremhævet dette, og jeg skal kun dvæle kort derved. Den Maade, hvorpaa Indkomstskatten er ordnet i København, er anerkendt uheldig, og ingen har erkendt dette i højere Grad end selve Københavns Magistrat. Den lider af den store Ulempe, at den begunstiger visse Indtægter, som burde rammes haardere, paa andres Befolking. Der tages ikke Hensyn til, hvoraf Indtægterne flyde. Den Mand, der har sin sikre Renteindtægt paa 4,000 Kroner af en Kapital, der staar i Overformyndertiet eller ligger i kongelige Obligationer, og som kun kan overlade den til sine Efterkommere, svarer ikke væsentlig højere Stat end den Mand, som maa slide for at skaffe sig 4,000 Kr. Indtægt — hvilken han maatte saa kun kan bevare i nogle saa Aar — og som intet har at efterlade sine Efterkommere og heller ikke formaar at sørge for sin Alderdom. Det er en saa fundamental Fejl, synes jeg, at man ikke ret vel kan være bekendt at gøre en Stat, som hviler paa en saadan Basis, mere tyngende for Befolkningen, end den er. — Saa er der dernæst den Omstændighed, at Proportionen i denne Stat ikke er tilfredsstillende. Der er ikke mindste Tvivl om, at en Mand med store Indtægter har en Skatteevne, der ikke udtrykkes korrekt ved at sige, at naar han svarer 3 pCt., svarer han lige saa meget som den, der kun har et Par Tusinde Kroners Indtægt. For at man skulde kunne bygge videre paa et saadant Grundlag og ophæve Grænsen af 1861, maatte det i ethvert Tilfælde paavises, at der var meget tvingende Grunde dertil.

Naar man saa endelig vil sige: Ja, men vi overlade dette til Københavns Kommunalbestyrelse; Magistraten og Borgerrepræsentationen ville ikke gaa videre med Skatten, end det er nødvendigt, vi behøve ikke at frygte for, at vi komme højere op, end det er absolut nødvendigt — det sagde det ærede kongevalgte Medlem — saa kan dette ganske vist siges, naar man, hvad jeg antager, at det ærede Medlem gør, finder, at Kommunalbestyrelsen og Borgerrepræsentationen er et sandt Udtryk for Københavns Borgere. Mener man, at de københavnske Skatteydere og Borgere have en virkelig og paalidelig Repræsentation i Københavns Borgerrepræsentation, saa er Ræsonnementet fuldstændig rigtigt. Men naar man som

jeg mener, at en Repræsentation, der er sammensat ved en fuldstændig Majorisering — idet et enkelt Parti tager alle 36 Pladser, medens en stor Minoritet, maatte henved Halvdelen, ikke kan besætte en eneste Plads — ikke er et rigtigt Udtryk for Borgernes, og naar man ser, hvorledes Tilstanden har udviklet sig i de senere Aar i København, at Borgerrepræsentationsvalgene ere dragne med ind i den politiske Hvirvel, og at det er et politisk Parti, der stiller Kandidaterne op og sætter dem alle igennem, medens det modsatte politiske Parti ikke har Lov til at besætte en eneste Plads — saa maa det ærede kongevalgte Medlem undskyldes, at vi ikke have synderlig Tillid til, at en saadan Repræsentation til fulde repræsenterer. Det maa jo huskes, at der ikke er Forholdstalsvalgmaade i København. Var her Forholdstalsvalgmaade, kunde Mindretallene i hvert Tilfælde blive repræsenterede og saa Ordførere, som kunde fremstille deres Argumenter, og der kunde fra forskellige Sider blive forhandlet om Tingene. Men nej! Dette findes ikke, her er en fuldstændig Majorisering, alle Medlemmerne af Borgerrepræsentationen høre til det samme Samfundslag, til den samme — jeg vil ikke sige Klasse, skønt Ordet er brugt saa mange Gange, men: økonomiske Klasse, det samme Parti, der saa tillige vælger Magistratsmedlemmerne og Borgmestre. Det er et lille Oligarki, der behersker det hele. Og lige over for dette Oligarki skulde man give Indkomstskatten fri, saa at disse Folk kunde sætte den op, som de vilde, paa en Basis, der er uretfærdig og navnlig uretfærdig imod de skatteydende Borgere, som ikke kunne blive repræsenterede i Kommunalbestyrelsen! Det er jo erkendt af alle, at den københavnske Valglov er uretfærdig for det første, fordi den slet ikke har nogen Bestemmelse om Forholdstalsvalg, og dernæst fordi der gives, jeg tror 12000 Borgere i København, der svare Indkomstskat til Københavns Kommune, men som ikke have saa megen Valgret som bag paa min Haand til den Kommune, hvortil de svare Stat. Det er noget, som ikke er kendt i den hele vide Verden, at Folk, som svare direkte Skat til en Kommune, ikke paa en eller anden Maade have Valgret til denne Kommune. Det er samtidig med, at disse 2 Forhold ere til Stede, Majori-